

РЕШЕНИЕ

№ 6983

гр. София, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ГЕОРГИЕВА
като разглежда докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20211110157007 по описа за 2021 година

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Дженерали Застраховане“ АД срещу Столична община, с искане да се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 1 176,82 лева, ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателното плащане, представляваща изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка "Каско на МПС", полица номер 0313190300002336, за щети, причинени на л.а. "Пежо 208" с рег. номер СА 2337 ХР, при преминаване през необезопасена и несигнализирана неравност (дупка) на пътното платно, на 06.02.2020 г. при движение в гр. София, на кръстовището на ул. "Българска легия", с ул. "Ралевица", при извършване на маневра ляв завой, с вкл. ликвидационни разходи в размер на 15 лв.и сумата от 129,78 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 17.05.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 08.06.2021 г. по ч.гр.д. 27321/2021 г. по описа на СРС, 127-ми състав.

В исковата молба се твърди, че с полица № 0313190300002336 от 08.08.2019 г. ищцовото дружество е сключило договор за автомобилна застраховка „Каско на МПС“ за л.а. марка „Пежо“, модел „208“, с рег. № СА 2337 ХР, със срок на действие от 05.08.2019 г. до 04.08.2020 г. при уговорено покритие „Пълно каско“ на рисковете съгласно Общи условия на предлаганата застраховка. Сочи, че на 06.02.2020 г. в гр. София е настъпило ПТП, при което л.а. марка „Пежо“, модел „208“, с рег. № СА 2337 ХР, управляван от В. К. В., движейки се в гр. София на кръстовището на ул. „Българска легия“ и ул. „Ралевица“ попаднал в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, в резултат на което му били нанесени материални щети. С оглед описаното на 10.02.2020 г. при ищцовото дружество било подадено искане за оценка на щети по МПС от водача на застрахования автомобил и била заведена преписка по щета № 210630349, като причинените вреди били описани от експерти на ищцовото дружество. Стойността на необходимите части и материали и стойността на необходимия труд за възстановяване на автомобила възлизали на сумата от 1 161,82 лева, която била изплатена на сервиза на автомобила с преводно

нареждане от 12.03.2020 г. Излага, че увреждането на автомобила е резултат от неподдържането, неизправността на пътния участък, на който е настъпило ПТП, както и неотстраняване и несигнализиране на съществуващите препятствия по него. Твърди, че с писмо с обратна разписка, получено от ответника, последният е поканен да заплати сумата от 1 176,82 лв., представляваща сбор от изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1 161,82 лева и 15,00 лв. ликвидационни разноски, но дължимата сума не била възстановена. При тези твърдения моли съда да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал.1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват като неоснователни. Ответникът оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение към дата на настъпване на събитието и в тази връзка излага, че липсват доказателства за заплатена първа и втора застрахователна премия. Оспорва механизма на ПТП и сочи, че не се установява причина за ПТП да е именно несигнализирана и необозначена дупка на пътното платно. Оспорва съдържанието на документ – „Искане за оценка на вреди по застраховка Каско на МПС от 10.02.2020 г.“ и развива съображения в насока, че същият е частен свидетелстващ документ и не обвързва съда. С оглед липсата на протокол за ПТП, както и предвид, че мястото на ПТП не било посетено от служител на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, счита, че не може да се установи дали именно попадането в дупка на пътното платно е довело до увреждания на автомобила. Твърди, че са нарушени и ОУ, като излага, че липсва протокол за ПТП от компетентен орган, както и че не е направена проба за алкохол. Прави и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на автомобила, като излага, че същият не се е движел със скорост, съобразена с пътните условия. Моли за отхвърляне на исквете. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

За да бъдат уважени предявените искове следва да бъдат установени следните обстоятелства: наличие на валидно застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и водача на увредения автомобил; настъпило в срока на застраховката застрахователно събитие вследствие виновно и противоправно поведение на ответника (бездействието му във връзка със стопанисването, поддържането и ремонтирането на общински пътища); претърпени от застрахования вреди в резултат на настъпилото застрахователно събитие; стойността на вредите; платено застрахователно обезщетение; изпадането на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника е да докаже плащане на сумата по регресната претенция, както и възраженията си, в това число за съпричиняване на вредите.

В настоящия случай с определение от 02.11.2022г. по чл. 140 ГПК, в което е обективизиран проектът за доклад по чл. 146 ГПК, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 06.12.2022г., е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК че ищецът е извършил плащане в размер на 1 161,82 лв. в полза на сервиза, извършил ремонта на автомобила с преводно нареждане от 12.03.2020 г.

Наличието на застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на увреденото МПС се установява от представената застрахователна полица „Каско“ на МПС № 0313190300002336 от 02.08.2019г., в която е посочено, че същата се сключва със срок на действие от 05.08.2019г. до 04.08.2020г.

Възражението на ответника за прекратяване на договора на основание чл. 368, ал. 4 КЗ е недоказано, тъй като от събраните по делото доказателства не се установява договорът за имуществена застраховка да е бил прекратен преди датата на процесното застрахователно събитие.

Настъпването на процесното ПТП и неговия механизъм се установяват от показанията на свидетеля В. Кирилов В., взети в съвкупност с искането за изплащане на обезщетение, протокола за оглед на увреденото МПС със заснемане и експертното заключение по съдебно-автотехническата експертиза. От показанията на свидетеля се установява, че през месец февруари на 2020г. в гр. София, кв. „Манастирски ливади“, свидетелят управлявал лизингов автомобил марка „Пежо 208“, като на кръстовището на ул. „Ралевица“ и ул. „Българска легия“ попаднал в дупка на пътното платно. Свидетелят сочи, че управлявал автомобила със скорост между 30 и 50 км/ч, а мястото било такова, че не могло да се развива висока скорост. Не може да каже дали е имало видимост към дупката, както и че не минава често през този пътен участък. След като попаднал в дупката, свидетелят слязъл от автомобила и го огледал, но видял, че нямало видими щети по него, затова продължил. Непосредствено след това, обаче, се появил звук и вибрации от автомобила, поради което свидетелят отишъл в автосервиза. Установените увреждания по автомобила били щанга и носач, доколкото свидетелят си спомня. След това застрахователят му се обадил и ходили заедно на оглед на местопроизшествието, но тогава дупките вече били запълнени и имало следи от прясното им асфалтиране. Служители от близкия магазин казали, че дупките били запълнени през предходния ден, преди огледа. Свидетелят потвърждава, че представеното по делото искане за оценка е попълнено от него и обстоятелствата в искането са изложени от него. На мястото на ПТП нямало знаци, които да сигнализират наличието на дупка.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като пълни, ясни и последователни, като същите изясняват в цялост фактическата обстановка относно процесното ПТП и неговия механизъм. Съдът не споделя становището на ответника за заинтересованост на свидетеля от изхода на спора, тъй като неговата застрахователна претенция вече е била удовлетворена още преди завеждане на делото и изходът от него не би могъл да има каквото и да било значение за интереса на свидетеля. Освен това показанията на свидетеля намират подкрепа в приетото искане за оценка и протокол за оглед на увреденото МПС, както и в приетото и неоспорено експертно заключение по ССЧЕ.

Възражението на ответника, че не е съставен протокол за ПТП е неотносимо в конкретния случай. Това е така, защото от една страна службите за контрол на МВР имат задължението да посетят мястото на ПТП само в случаите, установени в чл. 125 ЗДвП, какъвто не е налице в настоящата хипотеза. От друга страна двустранен констативен протокол за ПТП съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗДвП се съставя, когато в произшествието има поне двама участници, които са съгласни относно обстоятелствата свързани с него, която норма също е неприложима в хипотезата на ПТП породено от дупка на пътя.

С оглед гореизложеното съдът намира наличието и механизмът на ПТП за безспорно установени по делото. От така изложения механизъм се установява, че причина за настъпване на произшествието е наличието на необозначено и небезопасно препятствие на пътя. Кръстовището, на което е реализирано произшествието, представлява част от уличната мрежа на гр. София съгласно чл. 77 ЗУТ – публична общинска собственост по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗОС, поради което задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта на улицата е именно ответникът Столична община. Според § 1, т. 19 ППЗДвП, "Препятствие на пътя" е нарушаване целостта на пътното покритие, както и предмети, вещества или други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. В случая, установената дупка представлява препятствие по смисъла на посочената разпоредба, която е създавала опасност за движението. Според чл. 52, ал. 1 от ППЗДвП, пътен знак Г11 се поставя пред препятствие на пътя, когато водачите могат да заобиколят препятствието отдясно или отляво, за да продължат движението си, какъвто в случая не се установи да е имало, а в тежест на ответника е да установи това обстоятелство с оглед доказаното съществуване на процесната дупка на собствения на ответника път. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението. В случая именно бездействието на последните във връзка с поддържане на пътя, е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените вреди при процесното ПТП.

Релевираното от ответника възражение за съпричиняване на вредите е неоснователно. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилния вредоносен резултат, т.е. последният да е тяхно следствие/. В конкретния случай в хода на съдебното дирене по делото не се събраха каквито и да било данни и доказателства, от които може да се изведе заключение за съпричастност на водача на увреденото МПС към възникването на вредите и техния обем, а това обстоятелство е в доказателствена тежест на ответника, както му е било указано с доклада по делото. На следващо място по довода на ответника, че водачът на автомобила не е съобразил поведението си на пътя с условията на пътното платно, съдът намира, че именно ответникът е следвало да релевира доказателствени искания, за да установи сочените от него обстоятелства, като в настоящия случай данни за такова поведение на водача по делото няма. Относно отговора на вещото лице, даден в проведеното съдебно заседание по делото на 07.02.2023г., че скоростта на движението на превозното средство трябва да бъде не по-малка от 40 км/ч, за да настъпи подобно увреждане, съдът намира, че по делото не е установено по категоричен начин с каква скорост е бил управляван автомобила при попадането му в необозначената дупка, както и дали водачът е имал възможност да не попадне в същата с оглед скоростта на автомобила. Напротив, от показанията на св. В. се установява, че същият е попаднал в дупката именно защото тя не е била обозначена и

свидетелят не е очаквал да попадне в нея.

Относно причинно-следствената връзка между процесното ПТП и претендираните вреди, съдът кредитира изцяло изготвеното експертно заключение по допуснатата САТЕ, като пълно, ясно и компетентно изготвено и съответстващо на останалия доказателствен материал по делото. Според заключението на вещото лице при анализ на механизма на произшествието и съпоставка на щетите с описа на застрахователя от техническа гледна точка следва извод, че щетите по лек автомобил „Пежо 208“, рег. № СА 2337 ХР, могат да бъдат причинени вследствие на настъпилото произшествие.

По делото се установи и размерът на причинените от ПТП вреди. Обезщетението трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. Съгласно така кредитираното експертно заключение по САТЕ стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Пежо 208“, рег. № СА 2337 ХР, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е 1085,74 лева. В случая следва да бъде взета предвид именно стойността по средни пазарни цени към датата на ПТП, а не стойността по издадената фактура от оторизирания сервиз „София Франс Ауто-ТСК София-3“ АД, тъй като по делото липсват доказателства увреденият автомобил да е бил в гаранция към датата на произшествието /съгласно САТЕ същият е бил на над 5 години към тази дата/, както и гаранционните условия да са налагали ремонт на автомобила единствено в оторизирания сервиз на марката. Към обезщетението от 1085,74 лева следва да бъде добавена и претендираната сума от 15 лева за ликвидационни разходи, чийто размер се установява от експертното заключение, т.е. общият размер на регресната претенция се равнява на 1100,74 лева.

Както беше посочено по-горе, фактът на плащане на застрахователното обезщетение от ищеца е безспорен по делото, освен това се установява от представеното с исковата молба платежно нареждане от 12.03.2020г. за сумата от 1161,82 лева.

Предвид всичко изложено по-горе, предявеният иск за платено застрахователно обезщетение се явява основателен до размера от 1100,74 лева, до който размер следва да бъде уважен, а за разликата до пълния претендиран размер от 1176,82 лева, искът следва да бъде отхвърлен.

Претенцията за сумата от 129,78 лева, представляваща законна лихва за периода от 16.04.2020г. до 17.05.2021г. следва да бъде отхвърлена изцяло, тъй като по делото не беше представено доказателство за получена от ответника покана за плащане /регресна покана/ на платеното от ищеца застрахователно обезщетение.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски имат и двете страни. В заповедното производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 26,13 лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 360 лева с включен ДДС или общо 386,13 лева. Релевираното от ответника възражение за прекомерност е неоснователно, тъй като възнаграждението е в минималния размер, установен с чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2, т. 1 от НМРАВ

и пар. 2а от ДР на НМРАВ. С оглед уважената част от исковете, на ищеца следва да бъдат присъдени разноси в заповедното производство в размер на 325,29 лева. В исковото производство ищецът е сторил разноси за държавна такса в размер на 73,87 лева, за депозит за призоваване на свидетел в размер на 30 лева, за депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 300 лева, както и за адвокатско възнаграждение в размер на 385,75 лева с ДДС, платено изцяло по банков път, което отново е в минимален размер, или общо 789,62 лева. С оглед уважената част от исковете, на ищеца следва да бъдат присъдени разноси в исковото производство в размер на 665,21 лева. Ответникът не е сторил разноси, претендирал е юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, чийто размер съдът определи на 100 лева, предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото и броя на извършените процесуални действия. С оглед отхвърлената част от исковете, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в исковото производство в размер на 15,75 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, че Столична община, ЕИК , с адрес: гр. С, ул. „М“ № , дължи на „Дженерали Застраховане“ АД, с ЕИК: , със седалище и адрес на управление: гр. С бул. „Княз А Д“ № , сумата от **1100,74 лева**, ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателното плащане, представляваща изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка "Каско на МПС", полица номер, за щети, причинени на л.а. "Пежо 208" с рег. номер при преминаване през необезопасена и несигнализирана неравност (дупка) на пътното платно, на 06.02.2020 г. при движение в гр. С, на кръстовището на ул. "Б л", с ул. "Р", при извършване на маневра ляв завой, с включени ликвидационни разходи в размер на 15 лв., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 08.06.2021 г. по ч.гр.д. 27321/2021 г. по описа на СРС, 127-ми състав, като **ОТХВЪРЛЯ** така предявения иск за разликата над сумата от 1100,74 лева до пълния претендиран размер от 1176,82 лева, както и предявения установителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 129,78 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 16.04.2020г. до 17.05.2021г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Дженерали Застраховане“ АД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **325,29 лева**, представляваща разноси в заповедното производство и сумата от **665,21 лева**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА „Дженерали Застраховане“ АД да заплати на Столична община на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК сумата от **15,75 лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____